

2.s.i fasten 18

Jesus var oppe på forklarelsens bjerg og det var stort det blev aldrig større og Peter og Jacob og Johannes var med og det var den totale ophøjelse.

Her på Bjerget så de tre disciple Jesus i samtale med Moses og profeten Elias.

Det var et topmøde, det var på toppen, det blev aldrig større.

Peter ville fastfryse øjeblikket. Lad mig bygge hytter til jer sagde han til Jesus. Vi laver en bosættelse og bliver her i himmelen

Jeg tænker altid på Churchill, Roosevelt og Stalin i Potsdam, det blev aldrig større derefter kom den kolde krig, men den dag håbede verden stadig. Selvfølgelig er toppen måske ikke så høj når man kommer fra det absolutte nulpunkt, sådan som de tre herrer gjorde det efter de havde været nødt til at bombe Tyskland ned under vandrørene for at stoppe nazisterne og deres dødsproces

Men Peter håbede,- nu kom det,' nu måtte det ske, Peter håbede at bjerget ville følge med at de altid skulle sidde der i fred og fordragelighed og dele verden imellem sig.

At de for altid måtte se den skønne jord fra oven se dens skønhed. Peter håbede troede at bjerget ville følge med ned i dalen

Og det skulle de så ikke. bjerget gik ikke med, der kom andre bjerge og det sidste hed Golgata, men forklarelsens bjerg var for altid forsvundet, ikke flere topmøder.

De måtte gå ned af bjerget som Moses i sin tid gik ned af bjerget med lovens tavler således gik de nu ned af bjerget med Guds ord levende tilstede sammen med dem og de havde glemt alt om guldkalv mv, lige indtil de kom ned

Tilbage til hverdagen og hvordan så den så ud: Jo det ved vi godt den lignede det vi godt kender, mennesker der er i nød, mennesker der har sygdom og død som dagligdag, mennesker der kæmper. Moses kom i sin tid ned til dem der ikke kunne vente, dem der selv skabte deres guder som de ville have det. Jesus kom ned til disciplenes vantro til menneskers vantro,

Faderen til den syge dreng vil tro, vil bede, vil alt, men han ved godt hvad han er oppe imod.

For børn dør. Og i forhold til det er troen intet.

Dr. Ryan Stone mistede sin datter på fire år. Hun kastede sig sammenbidt over sit arbejde gjorde sig ensom, isolerede sig og så søgte hun væk fra den jord hvor børn dør og lægges i jorden, hun søgte så langt væk hun kunne, væk fra tyngdekraften som holder os fast på denne jord. Stone sten hed hun ellers et navn fuld af tyngde som også er titlen på filmen jeg fortæller om Gravity.

Hun begav sig op for forklarelsens bjerg så højt op som noget menneske kan komme. Hun og en gammel, garvet astronaut Kawalski der var på sin sidste tur tog sammen afsted.

Han elskede at komme op og se solen over Ganges se den vidunderlige jord fra oven, mærke rummets stilhed og styrke. Han ser det hele med samme intense kærlighed som gud så jorden med dengang han havde skabt den og som en god gammel jødegud er han fuld af sjove historier som han udveksler med Houston. De kender ham og han kender dem. Kawalski kommer virkelig i d. 7. himmel derude i rummet

De skal ud at fikse en station, da det går galt, der kommer pludseligt noget af alt det skrald som det skønne rum eller er fuldt af og de mister forbindelsen med rum skibet og de har kun begrænset ilt tilbage.

De må virkelig passe på. Den gamle astronaut giver Ryan det der er og forsvinder ud i det rum som han elskede.

Mod alle odds får Ryan kæmpet sig hen til en kinesisk rumstation og får løsnet kapslen. Hun er fuldkommen ude i tovene.

Jeg hader rummet skriger hun i den første negative kærlighedserklæring til den jord som hun ikke vil være på, men som trækker hen ned til sig og hun må helt ned på dybet som en anden Jonas ned at røre ved havets slåer, viklet ind i sin tunge dragt der holder hende tilbage førend hun kan vende tilbage og fylde sine lunger med rigelig ilt. Livets eget åndedrag banker igen i hende

Fra den yderste morgenrøde til bunden af det mørkeblå ocean må hun gå hun må modtage livet igen af en gammel garvet kærlig mand førend hun kan blive menneske igen. Men vi ved hun bliver det.

Manden med den syge søn var også ned i den dybeste sorg den dybeste rædsel, han er ved at miste sit barn og dermed sig selv. Han er rædselsslagen over de frygtelige kræfter han ser, er ved at tage livet af hans barn

også han får livet igen af en mand der har set solen stå op over Ganges, der som ørnen har bygget rede på den højeste tinde der har været der på kanten af universet, men som vendte tilbage til den jord hvor man begraver børn hvor man ikke akne tro ja næppe kan bede. Det var den tyngede kraft der havde fat i Kristus. Jorden hvor mennesker lever. Den jord holdt fast i ham og så selv om han så at her var det en kampplads mod de onde og destruktive kræfter han gik ind i

Alt dette måtte han vende tilbage til.

Han vidste hvad det betød han vidste hvad det handlede om og han vidste at det eneste der er at gøre er at bede, for den ondskab der findes på jorden kan man aldrig vinde over, går man i krig mod den bliver den bare værre og værre og vil man ikke selv miste sit liv må man bede for det. Man må tro på ordets magt.

Med ordets magt havde han vundet over djævelen på fristelsens bjerg.

Det tror jeg så Jesus diskuterede med Moses og Elias på forklarelsens bjerg. da han fortalte dem at nu kunne de roligt vende tilbage til deres far i himmelen. for nu var alt det de havde profeteret, alt det der var lovens mening blevet åbenbaret i ham.

Han var den messias de havde ventet.

Det viste han da han kom ned af bjerget, viste dem at der hvor han har magten må det onde, djævelen selv vige.

Det er budskabet her i fastetiden hvor forårslyset kastes ind over en verden i kamp mod død og ødelæggelse.

Amen

